

Пътят от аерогара София до Велинград е изпълнен с лъкатушешко шосе, планини и поля с алена пяна на цъфтящи макове. На какво приличат маковете? На алени пеперуди, каквито няма в природата. Има легенда, че маковете са произлезли от сълзите на Афродита. Алена фантазия, създадена от сълзите на богинята.

Утрото на новия ден във Велинград плахо променя утринната прохлада в слънчев ден. От градските квартали се носи кучешки лай, смесен с песните на птиците. Всичко се ся: боровете, слънцето, водата, планините и облаците в клисурите. Сега, както никога, стават ясни емоциите на Иван Вазов, създал несравнима ода за Родопите. Едри патици в Клептуза, плачещи върби, надвесили клоните си над прозрачната ледена вода на езерото. И над всичко това-планините, гледаци те снисходително и загадъчно. И българите. Родопчаните, неотделими от тези планини, тяхното величие и красота. Тук народните мелодии са протяжни, както вятърът в клоните на дъветата и красиви като самите Родопи. Днес си купих червена национална българска покривка и разбрах, че главният цвят тук е червеният - цветът на живота и само тънките нишки на разноцветната бродерия допълват този живот с песните на хората, чувства и житейски радости. Доброто българско утро днес е слънчево и радостно. Остатъците от нощната прохлада придават на началото на деня някаква пикантна подправка. Раждат усещане за несметност на впечатленията от раждащия се ден. Розовите храсти край хотелския прозорец плахо гледат света с огромните си жълто-червени пъпки, мъчейки се да разберат отношението на обкръжаващия ги свят към тях, които Господ е създал за вечно човешко любуване. Утринното слънце разбиращо погалва пъпките и листата, канейки ги да изиграят най-увлекателния спектакъл на новия ден. Фонтанът на площада мие с водни струи металните фигури на олицетворенията. Наоколо неистово цъфтят виоли, обградени от бордюрният камък. Продавачката от павилиона ми казва, че местният вестник излиза утре. Утре не е скоро. До него са разходките пеша сред забързаните местни жители и безцелно разхождащи се почиващи. Безцелно бродя из местните лавки, наслаждавам се на българската керамика и сладкишите във витрините на павилионите. Светът наоколо е изпълнен с аромат на хвойна, цъфтяща акация, примесен с тръпчивия аромат на кафето от уличните кафенета. Хората се разхождат, седят в уличните кафенета. Уютен празничен ден в малкия патриархален Велинград. Ето местен депутат беседва с разхождаща се старика. Група възрастни хора пият кафе на масичка в улично кафене. Момче съсредоточено кара радиоуправляема количка по павирания площад. И аз, руската писателка, наблюдаваща с удоволствие това жизнеутвърждаващо действие, усещайки неговия пулс в своето сърце. Отбих се в читалище "Отец Паисий", запознах се с библиотекаря и му подарих своята книга "Безметежност" за българските читатели.

Утрото на следващия ден започна с топлия, леко парещ под слънчевите лъчи, басейн. Водата облива със синева облицовъчните плочки, улавя слънчеви отблясъци и ги отразява в огледалния таван. Музиката се смесва с водата, слънцето и с моето настроение. На закуска - най-лекото кафе-капучино с въздушна пяна от мляко. Много вкусна баница, която за сметка на фигурата, дарява настроение и по-бързо на разходка под лъчите на утринното слънце и неземен въздух, с който са изпълнени Родопите.

*Перевод на български език г-жо Тодорка Язаджиева-Гъобеклиева
гр. Хасково, България*